

volt tudatos – ma alig bukik meg a naturalizmus, jön a szimbolizmus, aztán az impresszionizmus, aztán a kubizmus, aztán az ekszpresszionizmus, a dadaizmus s végül a neoimpresszionizmus. S míg régi időkben évtizedekig uralkodott néhány táncfajta a bálokon és táncos összejöveteleken, sőt az alsóbb rétegek táncmulatójaiban egy: a nemzeti tánc, ma minden év hoz valami új tánckreációt. [...]

Az ORGIÁSZTIKUS FÉKTELENSÉG, a lobogó indulat, a tobzódó duhajság, a „kirúgom a ház falát” hangulat nem robbanhat ki belőle. Ez a régi tánc olyan erőpazarlást, oly féktelen testi hajszát jelentett, amelyet nem lehetett nap-nap után produkálni. S főleg nem lehetett a mindennapi tevékenységek közé beékelve hódolni neki.

(Érdekes Újság, 1925. 41. sz. 75.)

Budapest éjjel. Apróságok Ős-Budából. Jövedelmező üzletek

Csárda, korcsma, pavillon, francia meg vörös ház az egyik oldalon; tűzijáték és szép leányok egész tábora másutt, suttogva és mosolygón, selyemben és ékszerrel rakodva, kihívóan, ledéren, kikészített arccal és telve hazugsággal, álnoksággal, a kígyó simaságával és ígézetével...

De a suttogás, a mosoly már pénzbe kerül. Már abban megnyilatkozik a kéjlány: rabló, természetes, hogy ingyen sem csókot, sem mosolyt, de még kézszorítást sem ad. És a selyemben, bársonyban és ékszerekkel hivalkodni szerető mindenki lánya szereti a pénzt. És csábít érette. Undorító nyíltsággal, szemérmetlenül. A buja és trágár szavak özöne sérti az ember fülét szabadban és zárt helyen. Kívül, a „nyílt tanyán”, a varieté-színházat környező tér két oldalán és homályos zugokban folyik a kölcsönös fogdosás. Bent, a „zárt ajtók” mögött minden újra kezdődik – de ruha nélkül.

És itt hiábavaló minden rendreutasítás, minden ellenőrzés, minden büntetés. Mit tesz az egy ilyen kéjtanya-tulajdonosnak, ha a kihágásért 200-300 koronára büntetik? A szegény áldozatoknak, a sáros-testű leányoknak egy napi vére visszahozza búsásan.

(Radikális Újság, 1907. június 10.)